

Viorel Pop spune că bolile sunt provocate de propriile gânduri

În urmă cu vreo doi ani l-am văzut pe Viorel Pop la televizor și atât de tare m-a impresionat, încât mi-am zis că, dacă o să merg vreodată la un bioenergetician, el va fi acela. Întâlnirea s-a produs când mă așteptam mai puțin

GEORGETA ISTRATE

Aveam emoții și credeam că din cauza asta o să stric totul. Dar iată că nu a fost așa. Din momentul în care i-am auzit glasul, orice emoție a dispărut ca prin minune și, cu toate că nu-l întâlnisem niciodată, m-am trezit exclamând entuziasmată în timp ce mă îndreptam spre cabinetul lui: aud glas de brăilean de-al meu! Nu știu când m-am așezat pe scaun, nu mai știu nici dacă am dat mâna cu el, vedeam doar un om înconjurat de icoane care vorbea cu mine în timp ce se concentra spre televizor. Știam că folosește în terapiile sale culorile televizorului, așa că nu m-am mirat. Simteam furnicătură în tot corpul, ca o energie ce mă răscolea și o căldură îmi cuprinsese ființa, îmi ardeau obraji și auzeam ca prin vis: „Ai dureri de coloană, ficatul nu este în regulă, picioarele și mâinile îți sunt reci, ai probleme la un sân,... De ce-ți pare rău de viața pe care ai trăit-o până acum și de ce, mă rog, nu porți ochelari?!...” Rămăsesem mută. Nici nu avusesem timp să mă dezmeticesc, nu-l întrebam nimic și el începuse să-mi citească toată viața. Cunoștea evenimente atât de intime din viața mea și le spunea cu atâta precizie încât nu am putut să-l contrazic.

„Niciodată nu mi-a fost greu să rezolv un caz”

Dacă tot mi-ai spus atâtea, cum scap de durerile de cap?, îi zic. „Durerile sunt ca

urmare a faptului că ești atacată energetic și, crede-mă, tu atragi asta. Mai mult, să nu gândești negativ pentru că gândurile tale sunt atât de puternice încât au efect de glonț asupra celorlalți. Într-o altă viață ai avut o influență foarte mare asupra oamenilor, influență pe care nu ai folosit-o întotdeauna corect. Acum plătești cu dobândă. Eu le spun oamenilor să se roage chiar și pentru dușmanii lor, să nu mai urască și să nu răspundă răului cu rău, pentru că bolile sunt provocate de propriile gânduri.”

Nu știu de unde mi-a venit curajul, dar l-am întrebat, dacă tot veni vorba despre o viață anterioară, cum crede că unul ca Hitler ar putea să-și plătească păcatele? „A, răspunde îngândurat, un astfel de om nu-și poate plăti datoriile decât dacă vine cu un destin de a ajuta sufletele să se mântuiască. Și apoi... poate și se pare ciudat, cei care au fost închiși în lagăr și au fost supuși unor suferințe enorme, gândindu-se că vor muri, în ultimele clipe și-au îndreptat sufletele către Dumnezeu... Ei, ce-ți spune asta?”

Conversația era întreruptă din două în două minute de telefonul care suna continuu, dar el nu pierdea firul. Simțeam că nu mă mai doare nimic, nici măcar sufletul. Energia lui îmi transmitea o stare de fericire care-mi inunda inima. Povestește-mi, îi zic, despre un caz pe care l-ai scos cu greu la capăt. Zâmbește și după zâmbetul lui îmi dau seama cât sunt de naivă: „Niciodată nu mi-a fost greu să rezolv un caz, însă îmi este greu că nu am familia lângă mine; meseria mă solicită atât de mult încât nu prea mai am timp pentru viața personală.”

Crucea de pe piept

Nu știu cum era Viorel Pop în toate zilele, dar acum radia de fericire, părea în largul lui și chiar avea chef de glume. Am profitat și l-am rugat să-mi spună pentru „Felicita” ceva ce nu a mai spus nimănui. Mi-a întins o fotografie în care se distingeau nori, o aripă de avion și un spectru luminos circular alcătuit din toate culorile curcubeului ce urmărea avionul îndeaproape. Fiind clarvăzător, știa că avionul acela trebuia să se prăbușească. Curcubeul era protecția pe care o făcuse pentru fiul său, Gabi, și pentru colegii care-l însoțeau în călătorie. Copiii nu s-au putut abține și l-au fotografiat. Apoi s-a îndreptat către calculator și mi-a arătat o altă poză. Era el, alături de alte persoane într-o sală de aș-

teptare. Toți, cu excepția unei femei, erau învăluiti într-un halou alburiu. Mă uitam nedumerită. Mi-a explicat că acea persoană se ocupa cu vrăjitoria și că în prezența ei începuse să aibă dureri de cap. Și-a făcut protecție atât pentru el, cât și pentru cei din preajmă.

Avea pe chip o bucurie ca de copil când îmi spunea toate astea. Îmi arăta tot felul de fotografii în care, lângă oameni, apar entități luminoase sub formă de îngeri, preoți care în timpul slujbei sunt protejați de un fascicul de lumină albă, un botez la care apare chipul lui Iisus în apa din cristelniță, cruci de lumină protejând biserici și oameni. „Vrei să vezi ce mă protejează?” „Este posibil așa ceva?”, îi răspund eu tot cu o întrebare. Își ridică bluza și, pe pieptul său, am văzut o cruce perfectă. Din nou rămăsesem fără cuvinte. Aș fi vrut să-l rog să mă lase să fotografiez acea cruce, că altfel n-o să mă creadă nimeni, dar nu am îndrăznit. Poate data viitoare...

„Pe mine nu m-a primit!”

Când am plecat din biroul lui, pluteam. Ca să-mi revin, m-am așezat pe un scaun în sala de așteptare. Era plin. Unii veniseră pentru diagnosticare, alții pentru clarviziune, iar cei mai mulți își așteptau rândul pentru tratament. Erau oameni de toate

vârstele, inclusiv copii. Fiecare cu propria dramă, cu propriile speranțe, cu propria credință.

„Acum doi ani îmi așteptam moartea. Medicii îmi dăduseră cel mult o lună de viață. Dintr-o hepatită cronică de tip C, făcusem ciroză. Eram paralizată. Ai mei îmi cumpăraseră loc de veci în cimitir și, cu toată tristețea, familia se pregătea pentru înmormântare. De pe patul de suferință l-am văzut pe domnul Viorel Pop, la televizor. Am simțit un impuls. Speranța mea îmi dădea înfruntare. M-au adus pe brațe și în câteva minute reușisem să fac câțiva pași. Acea energie îmi cuprinsese toată ființa... Acum sunt aici și mă bucur de fiecare clipă de viață, am renăscut... Și au trecut doi ani de când soarta-mi era pecetluită”, îmi spune cu lacrimi de fericire Gina Levinga, una dintre pacientele terapeutului.

Am ieșit în curte. O doamnă, care avea o pareză facială vizibilă, stătea rezemată de peretele clădirii. Tristețea ei m-a atras: „Pe mine nu m-a primit! A zis să nu mai fiu rea, să merg mai întâi să mă împac cu oamenii cu care sunt certată, să mă rog mai mult la Dumnezeu și de-abia după aceea să mă întorc la el să mă vindece.”

M-am îndepărtat, dar gândul meu întreba continuu: Cine ești tu, Viorel Pop?